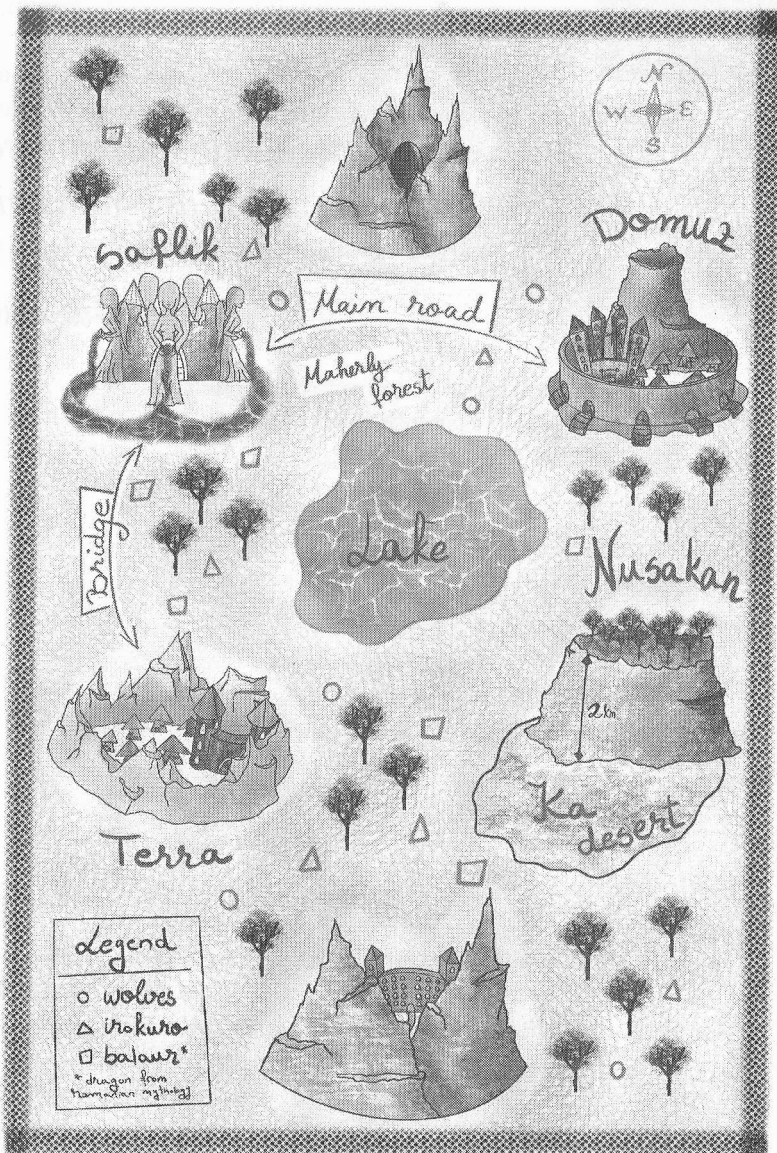

R. P. SOFIANUC

LEGENDA CORBULUI

Roman fantasy

CUPRINS

- 9 CAPITOLUL 1: CELE PATRU REGATE ȘI ORDINUL DRAGONILOR
- 16 CAPITOLUL 2: ORIGINEA FETEI
- 23 CAPITOLUL 3: ÎNCERCARE DUPĂ ÎNCERCARE
- 48 CAPITOLUL 4: SALVATĂ DE UN CAVALER NEGRU
- 59 CAPITOLUL 5: CORBUL
- 79 CAPITOLUL 6: O ALTĂ FAȚĂ A CORBULUI
- 86 CAPITOLUL 7: OARE LA CE NU POȚI S-O DAI ÎN BARĂ?
- 99 CAPITOLUL 8: DE LA CAPĂT
- 110 CAPITOLUL 9: PRIMUL SÂNGE VĂRSAT

- Res 120 pentru CAPITOLUL 10: PĂDUREA PE TIMP DE NOAPTE
- 131 CAPITOLUL 11: UN CUVÂNT, O IDEE
- 141 CAPITOLUL 12: UN LUCRU CE TREBUIA FĂCUT
- 155 CAPITOLUL 13: SALT SPRE LIBERTATE
- 172 CAPITOLUL 14: URMĂRILE UNUI INCIDENT NEFERICIT
- 188 CAPITOLUL 15: PRIMA SCHIMBARE
- 211 CAPITOLUL 16: ALTE SCHIMBĂRI
- 232 CAPITOLUL 17: SCĂPĂRI DE PUTERE
- 256 CAPITOLUL 18: CEREREA DRAGONILOR
- 280 CAPITOLUL 19: INVITAȚII CORBULUI
- 292 CAPITOLUL 20: PLECAREA
- 298 CAPITOLUL 21: DEȘERTUL KA
- 314 CAPITOLUL 22: ÎNTOARCEREA ACASĂ
- 328 CAPITOLUL 23: FINAL

CAPITOLUL 1: CELE PATRU REGATE ȘI ORDINUL DRAGONILOR

Odată, când timpul stătea mai mult pe loc, când magia era ceva obișnuit în viața de zi cu zi, când creaturile ce noi le-am vedea ca fiind venite din adâncuri cutreierau pământul, lumea era împărțită între patru mari puteri. Fiecare avea ținutul ei cu oamenii săi, iar în jurul lor se aflau pădurile, locuri bânuite de spirite ce nu-și găseau tihna și vietăți cu obiceiuri dintre cele mai morbide.

Primul regat, situat în nord vest, era Saflik. Era înconjurat pe toate părțile de ape curgătoare, limpede și cristaline ce porneau de la cascadele castelului. Aceste cascade își aveau ca sursă cinci statui cu silueta subțire și elegantă ce țineau în mână vase de cristal. Din ele se revărsa fără oprire apa ce străbătea în lung și în lat ținutul, formând mai apoi o barieră în jurul graniței, apărându-l astfel de demonii pădurii, apa fiind vrăjită din cele mai vechi timpuri. Fără ea, locuitori ar deveni pradă spiritelor Irokuro, suflete pierdute în căutarea unui trup pe care să-l posede.

Chiar dacă de la distanță păreau a fi ființe, mereu își ascundeau fața de privitori pentru a nu-și arăta ochii albi, lipsiți de culoare și viață. Odată ce prada se apropia destul de mult, o

Reimobiliza cu ajutorul rânjetului bolnav care evidenția toți dinții subțiri ca de șarpe. Nimeni nu se putea mișca după vederea celebrului „zâmbet al morții”. Apoi, sufletul nefericitului era devorat și înlocuit cu cel al irokouroului, victima ajungând posedată și dorind să se răzbune pe cei ce i-au greșit.

De aceea, când păraseau ținutul, saflikenii luau cu ei un vas cu apă magică ce-l puneau pe trăsură. În timp, toate trăsurile au fost concepute în așa fel încât să dețină un glob plin cu aceea apă, incorporat pe acoperișul trăsurii.

Toți locuitorii aveau un lucru în comun: ca și statuile, corpul lor era înalt, subțire și de o eleganță nemaivăzută atât în mers cât și în port. Părul lor era alb, iar trăsăturile fine și blânde evidențiate de ochii albaștri, visători și zâmbetul ce nu li se ștergea niciodată de pe față. Ținutul nu era numit pe degeaba „Tărâmul Îngerilor”, aceste creaturi pașnice având aripi din pene albe, fiecare legate de corpul lor printr-un cerc aurit plasat pe omoplat.

Regele lor, majestatea Renhed, era de o frumusețe incomparabilă, având părul lung până la talie și alb ca neaua, nasul ușor arcuit în sus și privirea unui conducător care își adora supușii. Dacă ar fi lumina să ia vreo formă, al lui ar fi luat-o.

Totuși, un defect aveau și acela că erau ființe cât se poate de leneșe. Niciodată nu trebuia să-ți iei lucrători din Saflik că ai fi ajuns să faci totul de unul singur. Ei erau artiști cu capul în nori ce se cufundau cu orele în meditație, trecând chiar și zile întregi fără a face cu adevărat ceva. Ei funcționau după deviza: „Totul poate fi făcut de altcineva, iar dacă nu... se poate face mai târziu.”

De aceea majoritatea lucrătorilor erau de origine domuză. Domuz era ținutul ce se găsea în nord est, plin ochi cu creaturi

gata să muncească. Nu s-ar putea numi niciodată oameni, din cauza aspectului lor. Neavând niciodată mai mult de un metru șaptezeci, aceste ființe erau cât se poate de îndesate, lungimea umerilor fiind aproape aceeași cu cea a înălțimii. Măinile lor erau groase cât un butuc, iar picioarele de asemenea. Totuși, forma corpului nu era nici pe departe ceea ce era interesant la locuitorii Domuzului.

Fața lor reprezenta o gorilă ce avea pe post de canini de jos niște colți de ai fi zis că erau coarnele unui taur. Acestea susțineau fălcile, formând cute inestetice la nivelul buzei de sus, iar ridurile de pe frunte mai de nu îi acopereau ochii. Semăna foarte mult cu un mistreț fără rât. Culoarea blănii scurte și aspre ce-i acoperea întreg corpul era de un roșcat închis, iar ochii săi gri deveneau roșii cât ai clipi când se enerva.

Da, cel mai mare defect al lor era cu siguranță faptul că se aprindeau repede. Furia lor nu cunoștea limite și omorau tot ce prindeau dacă erau iritați peste măsură, iar asta putea aduce consecințe grave. Un domuz nervos era destul pentru a trezi o întregă ceată la răscoală. De aceea domuzii se înțelegeau așa bine cu saflikenii, ei știind să relaxeze orice ființă pusă pe harță.

Totuși, regele Boar nu ar fi acceptat niciodată să-și trimită vreun muncitor decât dacă avea să primească ceva în schimb. Astfel, Renhed a ales cei mai de seamă artiști din Saflik pentru a lucra pentru regele domuzului și a-i decora palatul cu fel de fel de picturi și alte lucrări artistice. Deși aspectul regelui Boar te-ar fi făcut să te întrebi dacă ar aprecia așa ceva, fiind mereu îmbrăcat în straie de luptă, acesta se părea că fusese vrăjtit de muzica saflikeană. Sunetul harpei devenise de nelipsit din palat.

Astfel, cele două regate s-au aliat destul de repede, formând o alianță greu de rupt. Au construit și un drum principal

Res între cele două ținute pentru a nu fi nevoiți să treacă pădurea Marhely unde se găseau multe creaturi mortale, printre care haitele formate din lupi înfometati și iscusiți în ale vânătorii.

Fiecare grup avea liderul lui și deși se găseau în fiecare pădure, haita Chara din Marhely era cea mai periculoasă. Având peste o mie de membri, era împărțită în subhaite, iar liderul suprem era Igun. Dărâmau trăsurile și târau orice vietate în întunericul pădurii unde se puteau înfrupta în voie din ea. De un singur lucru le era teamă: focul. Astfel, în jurul Domuzului a fost săpat un șanț, mai apoi umplut și alimentat cu lavă de la vulcanul din centrul domeniului. Niciun lup nu se apropia de Domuz și nici de o trăsură ce avea o torță, iar cele două ținuturi puteau comunica în voie.

Cel de-al treilea ținut era Terra. Situat în sud vest, la câteva sute de kilometri de Saflik, teritoriul reprezenta casa oamenilor, ființe ce au supraviețuit până în ziua de azi. Deși nu aveau puteri speciale sau o forță fizică ce să le fie de ajutor, aceștia și-au dezvoltat în mod remarcabil inteligența și capacitatea de a conștientiza oportunitățile ce le săreau în cale.

Astfel, ei și-au ales acel teritoriu fiind înconjurați de munți ce se întindeau până la cer, protejându-i de balaurii ce mișunau prin pădurile din jur. Balaurii erau creaturi patrupede ce aveau un gât lung ce se termina într-un bot turtit care acoperea cu greu dinții de rechin. Picioarele îi erau scurte și puternice, reducându-i mobilitatea și viteza, dar puteau dărâma fără probleme un copac ce le stătea în cale.

Din fericire, erau ușor de evitat, pașii lor fiind auziți de la kilometri, dar odată ce te aflai în fața lor nu mai exista modalitate de scăpare. Cu o lovitură de coadă putea zdrobi și cel mai forțos dintre domuzi, dar mai un amărât de om. Totuși, era

destul să-și frece coada de corpul nefericitului pentru a-l lăsa să sângereze până la moarte, aceste ființe având solzi ascuțiți pe tot corpul.

După zeci de ani de muncă, oamenii au reușit să creeze ceva ce să-i poată transporta dintr-un ținut în altul. Aveau un balon ce se umplea cu aer cald, astfel ajungând să plutească prin aer. De acesta se lega o cutie de lemn în care era așezat un scaun. Pe mânerul lui se aflau în total patru manete care controlau elicele plasate pe fiecare față a cubului pentru a putea zbura în aer în direcția dorită. În acest mod, oamenii puteau călători în siguranță peste munții ce îi înconjurau.

Aceste obiecte au fost repede comercializate și în Domuz, după ce regele Amadeus, conducătorul Terrei, i-a făcut cadou o astfel de invenție regelui Boar. Au început a fi văzute ca fiind cele mai sigure și utile modalități de a călători pe drumuri scurte sau lungi care nu aveau ca rost transportul de bunuri.

Între Terra și Saflik s-a construit un drum principal care constituia un pod peste pădure. Numai așa se puteau transporta bunuri fără a fi cu ochii în patru după balauri, Irokuro și haite. În momentele în care era necesar de a comercializa cu domuzieni, oamenii treceau prin Saflik, apoi pe drumul principal ce ducea în Domuz.

Ultimul ținut ce se putea numi regat era Nusakan. Acesta se afla în sud est pe un platou la peste 2000 de metri înălțime, astfel fiind protejat de toate vietățile pădurii. Singurul mod de a ajunge acolo era folosind invenția oamenilor sau propriile aripi dacă erai saflikean.

Toți nusakanii reprezentau animale vorbitoare, iar culorile lor erau negru și alb. Nici aripile nu le lipseau, dar se retrăgeau precum melcul în cochilie când nu era timpul pentru zbor. Acest

Resp. ținut era condus de Esther, un inorog negru ce avea cornul alb, și care era de departe cea mai mistică dintre creaturile existente. Rar era văzută, iar când avea loc adunarea puterilor, trimitea un supus loial care să-i țină locul. Mulți se întrebau dacă ea chiar exista sau era o invenție a nusakanilor pentru a nu fi nevoiți să aibă un lider.

Supușii din Nusakan erau cei mai organizați și mai binevoitori unul cu celălalt. Nu doreau să aibă doar unul de câștigat, dar toți, astfel reușind să se evolueze cel mai mult ca nație. Aveau în sânge dorința de-a-și ajuta vecinul ce se afla în necazuri și datorită credinței că fiecare era cu adevărat priceput la ceva, s-au creat întregi instituții care se focusau numai pe aflarea calităților unui individ, apoi i se găsea un loc de muncă. Astfel, Nusakan a ajuns și cea mai dezvoltată pe plan muncitoresc, fără a-și trimite oameni în alte ținuturi sau a accepta din afară.

Toate cele patru ținuturi aveau granițele deschise una pentru alta. Se putea comercializa în voie, se putea lucra în orice spațiu, doar căsătoria era interzisă între doi indivizi de nație diferită. Se credea că rasa fiecăruia trebuie să rămână pură pentru a putea menține echilibrul și pacea. Odată ce ar exista rase mixte, nu s-ar ști cui ținut aparțineau și astfel s-ar isca conflicte.

Deși erau libere, regatele trebuiau să respecte alegerile Ordinul Muntelui. Această organizare era formată din cinci dragoni care aveau să hotărască viitorul lumii. Ei erau neutri, nici buni și nici răi, și erau interesați doar să păstreze liniștea și echilibrul. Nu doreau moartea creaturilor din pădure și nici celor din regate, dar ar fi în stare să ia orice măsură pentru a nu se distruge tot ceea ce se crease.

Fiecare dintre ei avea câte o putere: Zemin avea control asupra pământului, Su mișca apa cu un cuvânt de-al său, Luft alegea direcția vântului, iar Fajro controla focul. Ultimul, dar nu cel din urmă, era cel mai mare dintre toți și care putea distruge tot ce îi ieșea în cale cu un singur gest. Agbara era o adevărată zeitățe ce controla electricitatea, cea mai periculoasă dintre puteri. Din fericire era și cel mai înțelept și știa să nu abuzeze de forța sa. Din potrivă, formase acest ordin pentru a se asigura că alegerile erau cele mai potrivite.

Aceasta era momentan liniștita lume în care conviețuiau toate aceste creaturi, dar ceva sau, mai exact, cineva avea să tulbure echilibrul...

CAPITOLUL 2: ORIGINEA FETEI

Era o altă zi normală în care Renhed își aștepta invitații. Regele Boar și Amadeus trebuiau să sosească, iar el avea să-i primească așa cum se cuvine. Ca de obicei, regina Esther trimise un supus care să-i țină locul în conversații, un cimpanzeu pe nume Cecil, dacă nu se înșela, dar nu era ceva neașteptat. Ar fi fost mai uimit dacă ar fi aflat că se prezintă chiar ea.

Renhed se plimba liniștit pe hol, iar apoi intră într-una din încăperi. Pereții albi erau plini de picturi, unele chiar de ale sale, iar geamurile cât un perete care lăsa vizibilă una dintre cascade erau acoperite de o perdea subțire ce transforma lumina în raze ca de aur. Înainte să poată să se așeze, regele a auzit o bătaie la ușă. Un tânăr saflikean ce lucra la castel îl anunțase de venirea celor doi regi și a reprezentantului.

În scurt timp, toți cei patru se aflau în acea încăpere, luând loc pe canapelele ce parcă erau umplute cu puf. Boar luase fotoliul și se făcu cât mai comod, dându-și jos mantia și așezând-o undeva lângă el. Dacă n-ai fi știut mai bine, ai fi zis că venise direct din câmpul de luptă, având în vedere faptul că purta o pereche de cizme negre, iar securea cu tăișul lat cât un gât îi era nelipsit din mână.

– Nu-i nevoie să vi cu așa ceva, se uită Renhed spre arma lui Boar.

– Știi, dar ce e un domuz fără secure? zâmbi el, uitându-se mândru la securea sa bine lustruită.

– Ce-i drept, ridică Renhed din umeri și se ridică în picioare, mergând țănoș până la geam. Cecil, cum se mai simte majestatea sa, Esther?

– Foarte bine, foarte bine, repetă el iute. Vă transmite salutările ei și scuzele că nu s-a putut prezenta în persoană!

– M-am obișnuit deja cu ideea că cel mai probabil n-am s-o văd, râse Renhed. Mă bucur măcar că ai putut veni. Ultima oară a trimis ceva papagal ce ajungea să repete tot ce ziceam pentru a putea raporta cu exactitate reginei!

– Îmi pare rău, dar am fost bolnav, răspunse Cecil cu capul ușor plecat.

– Nu-ți fă griji, se întoarse Renhed cu fața spre ceilalți. Bine măcar că te-ai însănătoșit. Acum... Amadeus, spune-ne pentru ce ai dorit această adunare. M-ai făcut teribil de curios în corespondențele noastre când m-ai anunțat de apariția unei ființe ce nu a mai fost văzută de zeci de ani! Sincer sper că este Nessi! Mereu am crezut că ființa aia nu a dispărut cu adevărat, strânse pumnul în speranța că avea dreptate.

– Nu, majestate, zâmbi Amadeus încercând să-și ascundă neliniștea cât mai bine. Este o fată...

– O fată? râse Boar. Știam că nu prea ai tu parte de așa ceva, dar niciodată nu mi-am imaginat că erai așa disperat!

– Nu e orice fată... se uită urât la Boar care stătea tolănit pe fotoliu cu burta la vedere. Ea a...

– Ce a făcut? deveni și mai intrigat Renhed. Începe cu începutul și ia-o ușor. Te vom asculta până la sfârșit.

– Mă plimbam prin oraș pentru a vedea cu ochii mei cum evoluează lucrurile pe-acolo, iar când era gata să plec înapoi

Respre castel s-a auzit o bubuitură puternică. Chiar dacă trei cavaleri au mers să vadă ce se întâmplase, eram cât se poate de curios să aflu ce a putut mișca pământul în halul acela, făcu o pauză pentru a-și reaminti cu exactitatea șirul evenimentelor. Apoi am văzut un fum gros și negru ce se ridica rapid spre cer, iar din magazinul care luase foc alergau sperați oameni. Ultima care a ieșit, sau mai exact a fost scoasă cu forța de un cavaler, a fost această fată. Tremura toată săraca și m-am gândit că aprinse soba și explodase sau ceva de acest gen, dar am vorbit cu cei care fuseseră de față și... se opri dintr-o dată, ridicând din umeri parcă dorind să continue, dar cuvintele nu ieșeau.

– Și ce s-a întâmplat? îl privi Cecil cu inima la gură, știind că regele Terrei era nici pe departe ușor de impresionat, fiind un cinic și jumătate.

– Unul dintre persoanele care au fost de față, începu Amadeus să gesticuleze cu mișcări foarte largi, a spus clar că fata se enervase și ochii îi deveniră roșii, iar apoi... Apoi totul a explodat. A luat foc datorită stării ei de spirit! Vă dați seama ce înseamnă asta?

– Da... răspunse Renhed gânditor. Oare să fie o supraviețuitoare a...

– Nu! sări Amadeus în picioare. N-are cum! Știi foarte bine că dacă ar fi așa ar vrea să ne omoare pe toți.

– Ochi roși? râse Boar. Numai domuzii au ochii roșii când se înfurie!

– Nu doar voi, ci și acele creaturi, privi Cecil spre ei cu o expresie destul de terifiată.

– Adu-o aici, continuă Boar neîncrezător în ideile lui Cecil și Renhed. Toată lumea știe cum arată cineva din rasa aia, nu va fi greu de identificat!

– Mai bine mergem până în Terra decât s-o aducem aici! se îmbufnă Renhed. Doar nu aș vrea să ajungă să distrugă frumusețe de palat, se uită visător spre peretele plin de tablouri.

– Am adus-o deja... spuse Amadeus cu o ușoară reținere.

– Poftim? se uită mirat spre el. De ce nu ai adus o bombă și să o aprinzi că mare diferență nu ar fi... Știi că îți pot tăia gâtul pentru asta, nu?

– Da, dar am presupus că nu ești așa sângeros.

– Adevărat, zâmbi Renhed, deși nu-i era pe plac să își pună în pericol casa și supușii din ea. Adu-o aici atunci și să nu mai pierdem vremea.

Amadeus trimise un servitor să o aducă. Toți așteptară cu sufletul la gură fără a scoate vreo vorbă. Dacă cumva fata era ceea ce se spunea că era, nimeni nu mai era în siguranță. Nu după cele întâmplate acelei rase...

Ochi albaștri, păr negru, piele palidă, frumusețe și agilitate de saflikean, constituție de om, puterea de luptă și nervozitatea unui domuz, aripi de nusakan, curaj cum nu se mai vădea și desigur, mândrie mânată de ură... cam asta era ceea ce se așteptau să vadă, dar în locul aceste imagini apăru cu totul alta. În fața lor fu adusă o fată de vreo 20 de ani, cu ochii căprui mari ca cepele de groaza ce-i intrase în oase. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă. Mai că nu ar fi lăsat-o genunchii chiar în momentul în care păși spre ei, împinsă de la spate de un cavaler.

– Mai încet, se încruntă Boar când văzu cu câtă brutalitate era tratată, deși părea așa firavă. Nici pe mine nu m-ai împinge așa și uite cât sunt pe lângă ea!

Cavalerul își ceru scuze și părăsi încăperea îndată, lăsând-o pe fată în atenția tuturor. Aspectul ei nu era nici pe